

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 100:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af to handicapidrætscentre.

Af Tinning (VS) m.fl.

(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg vil indlede med at sige, at idræt, og jeg tror i ganske særlig grad handicapidræt, gennem det sociale samvær og den fysiske aktivitet kan være med til at øge den enkeltes selvfølelse og selvtillid. I praksis viser det sig, at især mennesker med dårlig kondition og ringe motoriske færdigheder udviser en markant fysisk og psykisk fremgang efter blot kort tids øvelse eller træning.

Det siger sig selv, at mange handicapgrupper – man regner med, at der i Danmark er ca. 300.000 med psykiske og fysiske handicap – ved at forbedre den fysiske præstationsevne vil opnå betydelig styrkelse af livskvaliteten. Jeg tænker her på, at den handicappede simpelt hen vil opleve hverdagen mindre besværlig, lettere at klare i takt med en stigende fysisk funktionsevne.

Kulturministeriet er klar over dette forhold, og vi har da også gennem årene støttet handicapidrætten først og fremmest gennem Dansk Handicap Idræts-Forbund. Forbundet gør et udmærket stykke arbejde og hører til blandt ministeriets tre største modtagere af idrættens tipsmidler. I 1985 modtog man således 500.000 kr. af ministeriets idrætstips-

midler, som da var i alt på 12 mill. kr., og forbundet vil formentlig modtage et beløb i samme størrelsesorden ved dette års uddeling.

Hertil er så i øvrigt at føje, at ministeriet gennem årene har støttet andre handicapidrætsformål, f.eks. Foreningen for spastisk lammede og Dansk Døve Idrætsforbund. Sidste år støttede ministeriet desuden en ombygning af idrætsfaciliteterne ved Ranum seminarium, så de blev handicapvenlige. I forbindelse med seminariet er man i gang med at opbygge et handicapidrætscenter med uddannelses- og træningstilbud. Centeret er oprettet på lokalt initiativ i samarbejde med Handicap Idræts-Forbundet, og man forventer at have en fast kursusplan med 9 ugers kurser parat fra september 1986. Dette initiativ i Ranum, som i øvrigt har søgt om yderligere støtte i år, har indarbejdet nogle af de mere praktiske funktioner, som indgår i det beslutningsforslag, vi her har for os, men jeg forstår på Dansk Handicap Idræts-Forbund, at der ikke nødvendigvis er nogen sammenhæng mellem Ranum og de to foreslåede centre.

Jeg synes ikke, det er helt klart i bemærkningerne til det foreliggende forslag, hvilke opgaver de foreslåede centre skal tillægges, men det er jo tydeligt, at de skal tillægges forskellige opgaver. De skal dels konkret kunne tilbyde fysisk og psykisk rekreation, fysisk og psykisk træning, dels give uddannelsesstilbud til instruktører og dels tilbyde konsulentrådgivning på mere regionalt plan.

Dertil vil jeg umiddelbart sige, at det er positivt, at man bredt søger at forbedre handicapidrættens forhold gennem initiativer på disse områder. Ikke mindst finder jeg, at det er godt, at man søger at forbedre uddannelsesstilbuddene, for en absolut betingelse for, at et så vanskeligt idrætsområde som handicapidrætten udvikler sig positivt såvel medlemsmæssigt som i tilbuddenes kvalitet, er, at man har dygtige instruktører.

Når jeg alligevel ikke umiddelbart kan støtte det fremsatte forslag, skyldes det primært to ting: for det første er handicapidrætten et sammensat område. Der findes mange forskellige former for handicap, og de individuelle krav til aktiviteten er således meget forskellige. Set i forhold til initiativer på området betyder det, at en indsats må gå på tværs af social- og sundhedssektoren samt